

És normal

La puta, que es lia amb qualsevol, o el crac, que va amb la que vol

Foto: Spyros Papaspyropoulos

Que ella fregui els plats mentre ell està al sofà. Que ella s'aixequi sempre de taula per portar el primer i el segon i l'últim plat. Ah, perdona, potser també voldries cafè? Que ella camini amb talons impossibles i amb vestits curtíssims i a sobre amb aquest fred. Que es justifiqui dient que per presumir s'ha de patir.

Que la nena sigui bonica i el nen, valent. El rosa i el blau. La princesa i el futbol. El marica i la marimacho. La que en els que contes que expliquem als petits no deixem que se salvi sola. La puta, que es lia amb qualsevol, o el crac, que va amb la que vol. És normal i ja va bé que sigui així: que no molesti, que calli, que carregui, que cobri menys. Que se la miri malament si quan té el fill no hi dedica totes les hores del món. Que per molt que el criï mentre treballa mentre neteja la casa mentre somriu mentre s'oblida d'ella, segueixi sent invisible. Que se la miri amb cara de pena si va a algun lloc sola. Si té trenta anys i encara és soltera.

Que a les esques (homes i dones) li diguin deixada si no li dona la gana dissimular les canes, o està massa grassa, o no es pinta els ulls, o no amaga les arrugues. Ni els anys. Ni qui és. Si gosa estimar-se una mica. Que se la jutgi pel seu físic si té un càrrec polític, si surt al telenotícies o si gosa ser algú. Que si la violen, sigui culpa seva, que va pel món provocant el personal. Que aquest personal cregui que ella no es pot controlar sola: amb qui vas, no, queda't a casa. Que els crits d'aquell boig travessin les parets però ningú vulgui escoltar-los. Que hagi de tenir un ull

morat perquè algú s'ho cregui. Que torni a ser culpa seva perquè calla, perquè no diu, perquè no és. Que massa sovint arribem massa tard.